

moralisation af Embedsstanden" ved at stille den udenfor det Selvsansvar, som enhver Ansden skal bære for sin Oekonomies fornuftige Førelse, ganske maa tabe sin Betydning; Nødvendigheden af et saadant Selvsansvar vil paa tvinge sig af sig selv, hvormeget end Systemet maatte bidrage til at mildne Bedkommendes Kaar. Det bør dog ikke oversees, at endnu en meget betydelig Deel af Landets Embedsstand er lønnet med et meget variabelt Beløb, hvis Svigninger langt overstige, hvad vi have tænkt at bringe i Forslag, men det er os ikke bekendt, at heraf er fulgt nogen Demoralisation af vore Embedsmænd. Det maa vistnok erkjendes, at det er forbundet med flere Ulemper, at disse Embedsmænds Gager kunne verle saa stærkt fra det ene Aar til det andet, og det er neppe uden Grund, naar man i de senere Aar har stræbt efter at forvandle en stor Deel Gager fra foranderlige til faste; men dette er dog neppe væsentligt foranlediget af Hensyn til vedkommende Embedsmænds Moralitet, og ialtsald turde det endnu være et Spørgsmaal, om det er rigtigt at forvandle saadanne Embedslønninger til Penge i deres hele Udstrækning, eller at lade en mindre Deel af dem forblive usikre, især naar dette kunde naaes paa en saadan Maade, at den foranderlige Deel feg og saldt med Priserne paa de vigtigste Livsforbrødenheder. Det kan heller ikke med Føie anføres, at Systemet sætter Embedsmænd i den exceptionelle Stilling, at Dyrtiden ikke kommer til at berøre ham, Noget, som skulde være til stor Skade for hans Stilling i Samsundet, navnlig naar den indtræder i saadanne Aar, der ere uheldige for Landet selv; thi deels foreslaaes det jo ikke at give de bedre afslagte Embedsmænd foranderlige Indtægter, og deels vil Dyrtiden upaatvilelig paa flere Punkter komme til at berøre de mindre vel afslagte Embeds- og Bestillingsmænd, selv om man indretter deres Indtægter saaledes, at de faae et Tillæg for at kunne staae den igjennem. Om man end derfor vilde indrømme det i og for sig Urimelige i, at der ikke er megen Fornuft og Estertanke at vente af disse Embedsmænd, saa vilde de pirkelige Forhold dog snart overbevise dem om, at den foranderlige Gage ingenlunde kan frie

dem for med Omhu at varetage deres oekonomiske Liv.

Det synes saaledes, at de Mangler, som ere anførte imod at gjøre en Deel af Gager og Lønninger foranderlig, hverken i Almindelighed eller med Hensyn til den særlige Begrænsning, som tiltraades, ere saavægtige, at der er Grund til at vige tilbage for et Forsøg, især naar dette kan indrettes saaledes, at de Embedsmænd, der ikke have større Indtægter, end netop kunne antages tilstrækkelige til Dækning af de aldeles nødvendige Udgifter i et Middelaar, — og derefter bør en fast Pengeløn fastsættes, da man ellers forløfter Embedsmænd til at leve over sin Evne i de gode Aar, og trænges til at give Dyrtidsloye, naar Aar komme — i dyrere Aar skal kunne vente en liden Forøgelse i Indtægt, istedetfor at de ellers rimeligvis maatte vente ofte meget længe paa en kun lidet større Hjælp. Naar nemlig Staten maa gribe til en overordentlig Lovgivning for at afhjælpe den af Dyrtiden opstaaede Trang, skeer dette, som Erfaringen har vist, først efter at Trykket i længere Tid har været føleligt og som oftest har bragt en saadan Uorden i den ringere afslagte Embedsmænds Pengesager, at det næsten ikke er ham muligt at gjenvinde den Ligevægt og Frihed for Næringsforger, uden hvilken han ikke kan varetage sine Embeds- pligter med tilstrækkelig Lyst og Iver. Det er ogsaa vigtigt, at Lovgivningsmagten paa sin Side befries fra at tage under Overveelse, naar det rette Tidspunct indtræder til at gribe ind for midlertidigt at forbedre Embedsmænds Kaar, Noget, som altid er vanskeligt for en Regjering at bedømme, men navnlig for lovgivende Forsamlinger bliver dobbelt vanskeligt, ikke blot fordi Lovgivningsværket ved dem tildeels gaar langsommere, men ogsaa fordi den Maalestok, der kan anlægges for Dyrtidens Størrelse, er høist forskjellig efter de forskellige Standpuncter, hvorfra den sees.

Vi mene altsaa, at der gives adskillige ingenlunde uvæsentlige Fordele, som kunne opnaaes ved en Lov, der bestemmer, at en Deel af Embedsmændenes Gager skal ansættes til en efter de værlende Priser paa de første Livsforbrødenheder foranderlig Størrelse.